

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj PR-113/2026-58

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Moniki Ferić, u pravnoj stvari tužitelja Tihomira Martona iz Zagreba, Čileanska 4, OIB 43828330523, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Lafteru, odvjetniku u Jastrebarskom, Augusta Šenoje 2A/2, protiv tuženika Marlimat d.o.o. iz Zagreba, Kneza Branimira 47, OIB 65669601147, zastupan po punomoćniku Zvonimiru Raiću, odvjetnik u Zagrebu, radi nedopuštenosti otkaza, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 9. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, 9. srpnja 2026.

presudio je

I./ Utvrđuje se da nije dopuštena odluka o poslovno uvjetovanom otkazu Ugovora o radu od 9. kolovoza 2022. tuženika Marlimat d.o.o., OIB 65669601147, Kneza Branimira 47, 10000 Zagreb, kojom je tužitelju Tihomiru Martonu, OIB 43828330523, Čileanska 4, Zagreb, otkazan Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 1. lipnja 2011., te da tužitelju nije prestao radni odnos kod tuženika.

II./ Nalaže se tuženiku Marlimat d.o.o., OIB 65669601147, Kneza Branimira 47, 10000 Zagreb, da vrati tužitelja Tihomira Martona, OIB 43828330523, Čileanska 4, Zagreb, na njegovo radno mjesto prodajni predstavnik, u roku 8 dana.

III./ Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 eura sa zateznim kamatama tekućim od 9. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška kao neosnovna.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je bio zaposlen kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 1. lipnja 2011. na radnom mjestu prodajni predstavnik. Ugovor o radu tuženik je otkazao tužitelju poslovno uvjetovanim otkazom od 9. kolovoza 2022., a koju je tužitelj primio 10. kolovoza 2022. Na temelju odredbe čl. 133. st. 1. Zakona o radu, tužitelj je u zakonskom roku podnio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa kojim je osporio Odluku o otkazu kojom je radniku otkazan Ugovor o radu od 1. lipnja

2011. zbog poslovno uvjetovanih razloga., a na koju se tuženik oglašio, odnosno u roku od 15 dana nije odgovorio na zahtjev za zaštitu prava tužitelja. Stoga je u daljnjem roku od 15 dana iz odredbe čl. 133. st. 2. Zakona o radu tužitelj bio primoran podnijeti ovu tužbu. U obrazloženju odluke o otkazu ugovora o radu navodi se da je otkaz posljedica viška radne snage zbog gospodarske situacije. Tužitelj smatra da je Odluka o otkazu ugovora o radu nezakonita. Naime, poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, a jedan od zakonom propisanih razloga su ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno). Pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika. Poslodavac mora u pisanom obliku obrazložiti otkaz. Osporena Odluka o otkazu nije obrazložena na valjan način, a kako je to propisano odredbama Zakona o radu. Poslodavac u svojoj odluci paušalno navodi kao razlog otkaza, višak radne snage zbog gospodarske situacije, te poslodavac nije dao konkretne i uvjerljive razloge koji opravdavaju poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu zbog gospodarskih razloga. Pored toga, iz osporene Odluke o otkazu proizlazi da poslodavac uopće nije obrazlagao, dakle vodio računa o kriterijima trajanja radnog odnosa radnika, njegovu starost i obveze uzdržavanja koje terete radnika. Slijedom navedenog, tužbenim zahtjevom traži da sud utvrdi da je pobijana odluka o otkazu nedopuštena i da tuženik tužitelja vrati na rad, uz naknadu parničnog troška, sve kao u izreci presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka navodi da ističe prigovor prenisko određene odnosno neodređene vrijednosti predmeta spora. Nadalje, tuženik ističe nepravovremenost ustajanja tužitelja s tužbom. Naime, tužitelj je propustio ustati tužbom u zakonom propisanom roku. Stoga je tužbu potrebno odbaciti. U cijelosti osporava istinitost svih tužiteljevih tvrdnji, i to osobito iz razloga činjenične netočnosti (iskonstruiranosti) i pravne irelevantnosti istih. Nedvojbeno je kako je tuženik tužitelju opravdano dao predmetni otkaz. Naime, notorno je kako trenutna gospodarska situacija nije redovna već je ista izrazito odnosno krajnje nepovoljna za sve gospodarske subjekte (izrazita inflacija, znatni troškovi poslovanja, drugi otežani uvjeti rada, masovni prestanci rada gospodarskih subjekata, itd.). Tuženik je upravo iz notornosti navedenog razloga ali i iz razloga što je navedeno detaljno usmeno iskomunicirao ali i dogovorio s tužiteljem, obrazloženje predmetne odluke o otkazu ugovora o radu sveo na najosnovnije podatke o razlozima prestanka radnog odnosa stranaka. Pritom je bitna okolnost kako tužitelj uz tužbu ne dostavlja sam ugovor o radu. Evidentno je kako tužitelj to (ne) čini upravo iz razloga što bi iz uvida u navedeni ugovor bilo vidljivo kako je tuženik i prije ove aktualne gospodarske krize radio kod tužitelja svega par sati. Slijedom iznijetog predlaže odbaciti tužbu odnosno odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška tuženiku .

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Otkaz Ugovora o radu (list 4 spisa), Zahtjev za zaštitu prava radnika i pripadajuću povratnicu (list 5-7 spisa), Prijavu poreza na dobit za 2022. i 2021. godinu (list 20-27 spisa), Bruto bilancu (list 28-36 spisa), Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 1.06.2011.godine (list 40 spisa), Izvješće poslovnog portala Poslovna.hr (list 43-46 spisa), Financijsko izvješće za tuženika za 2021.g (list 47-53 spisa), Povijesni izvadak iz sudskog registra (list 55-58 spisa), Izvješće HZMO o broju zaposlenih djelatnika (list 63 spisa), Očitovanje HGK (list 65 spisa), Presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu Posl.broj: 146-P2-2125/12-4, Uvjerenja o prebivalištu (list 90-92 spisa), Potvrdu Fine (list 93 spisa), saslušao je tužitelja i zz tuženika (list 80-82 spisa) te svjedoka Ljiljanu Špičić (164-165 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03 i 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19 i 80/22 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

5. U ovom predmetu Županijski sud u Zagrebu rješenjem poslovni broj Gž R-956/2024-3 od 20. siječnja 2026. ukinuo je presudu ovog suda poslovni broj Pr-1828/2022-28 od 10. rujna 2024. i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje s time da je odredio da se nova glavna rasprava održi pred drugim sucem pojedincem. Drugostupanjski sud je ocijenio da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, budući da su razlozi presude o odlučnim činjenicama nejasni i u proturječju sa sadržajem isprava u spisu, osobito u pogledu ocjene postojanja opravdanih gospodarskih razloga za otkaz ugovora o radu.

6. Sud je u ponovnom postupku izveo sve predložene dokaze te su punomoćnici stranaka na ročištu 9. lipnja 2026. suglasno izjavili da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, odustali su od drugih dokaznih prijedloga, te su predložili zaključenje glavne rasprave pa je sud uz suglasnost stranaka odlučio da se dokazi neće više izvoditi i zaključio je glavnu raspravu.

7. Predmet ovog postupka je poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu koji je propisan člankom 115. st. 1. toč. 1. i st. 2. i 3. Zakona o radu, dalje: ZR (Narodne novine broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23).

8. Među strankama nije sporno, a što proizlazi i iz dokumentacije u spisu, da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 1.06.2011. na radnome mjestu prodajnog predstavnika, a koji je otkazan poslovno uvjetovanim Otkazom Ugovora o radu od 9.8.2022. Sporna je pravovremenost tužbe i dopuštenost pobijane odluke o poslovno uvjetovanom otkazu.

9. Sukladno odredbi čl. 133. st.1. ZR radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 15 dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava, zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Uvidom u odluku o otkazu sud je utvrdio kako ista datira od dana 9.8.2022. te je tužitelj naveo da je istu zaprimio 10.8.2022. Iz povratnice priložene spisu (list 7 spisa), kao službenog dokumenta Hrvatske pošte, proizlazi da je predmetni zahtjev za zaštitu prava preporučenom pošiljkom predan na pošti dana 16.8.2022., čime je tužitelj postupio unutar zakonskog roka od 15 dana. Sukladno čl. 133 st. 2. ZR-a propisano je da je poslodavac dužan očitovati se u roku od 15 dana, a ukoliko to propusti, u daljnjem roku od 15 dana radnik može zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. Kako iz povratnice priložene spisu (list 7 spisa) proizlazi da je tuženik zaprimio zahtjev za zaštitu prava dana 18.8.2022. (a što je sud zbog slabe vidljivosti utvrdio uvidom u e-spisu povećavanjem tog dokumenta), to se je tuženik u daljnjem roku od 15 dana tj. do 2.9.2022. mogao očitovati o tužiteljevom zahtjevu za zaštitu prava, a što nije učinio, pa je tužitelj u daljnjem roku od 15 dana tj. do 17.9.2022. mogao zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom, a što je tužitelj i učinio podnošenjem predmetne tužbe dana 16.9.2022., čime je tužitelj postupio u zakonskim rokovima iz čl. 133. st. 1. i 2. ZR-a.

10. Tuženik navodi da nikada nije zaprimio tužiteljev zahtjev za zaštitu prava jer predmetnu povratnicu nije potpisala ovlaštena osoba tuženika i ista nije ovjerena

pečatom tuženika te se ne istoj ne nalazi čitak datum preuzimanja. Međutim, valja reći da se na povratnici na listu 7 spisa nalazi (nečitki) potpis primatelja, a primatelj je tuženik, te je otisnut datum zaprimanja pošiljke, koji je slabo vidljiv, ali se povećavanjem dokumenta u e-spisu isti može utvrditi, dok je tuženikov propust što nije napisao čitljivi potpis ovlaštene osobe tuženika i stavio pečat tuženika, te to ne može ići na teret tužitelju. Kako tuženik nije ničim dokazao da navedenu pošiljku nije zaprimio, a niti je imao daljnjih dokaznih prijedloga na tu okolnost, a teret dokazivanja ove činjenice je na tuženiku, koji je isticao da je tužba nepravovremena, to je ovaj sud ocijenio da je predmetna povratnica mjerodavna i vjerodostojna.

11. Iz Otkaza Ugovora o radu od 9.8.2022. proizlazi da se je tužitelju, zaposlenom temeljem Ugovora o radu od 1.6.2011. na radnom mjestu prodajni predstavnik, otkazan ugovor o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga. U obrazloženju je navedeno da je razlog otkaza višak radne snage do kojeg je došlo zbog gospodarske situacije.

12. Valja reći da obrazloženje pobijane odluke o otkazu sadrži paušalne razloge otkazivanja koji su svedeni na jednu rečenicu – da je razlog otkaza višak radne snage do kojeg je došlo zbog gospodarske situacije, te u istom nije precizirano koje su to gospodarske situacije prouzročile višak radne snage, a niti je navedeno na kojim konkretno poslovima je nastao višak radne snage. Tuženik je tek tijekom postupka u svojim podnescima opravdavao razloge otkazivanja i to navodeći da je kao posljedica pandemije Covid 19, posljedica sveopće inflacije, dramatičnog poskupljenja energenata, sveopće neizvjesnosti i nesigurnosti stanja na europskom tržištu uslijed rata u Ukrajini, znatno pao obujam poslovanja tuženika, da je bilo loše poslovanje tuženika te je bila potreba reorganizacije poslovnih procesa kod tuženika, da tužitelj nije položio stručni ispit za agente, te da je kod tuženika provedena digitalizacija poslovanja.

13. Uvidom u prijavu poreza na dobit tuženika za 2021. godinu utvrđeno je da su ukupni prihodi iznosili 493.138,71 kn, ukupni rashodi 476.751,71 kn, te da je tuženik tu godinu zaključio s dobiti od 16.387,00 kn. Nadalje, uvidom u prijavu poreza na dobit tuženika za razdoblje od 1. siječnja do 31. srpnja 2022. utvrđeno je da su ukupni prihodi iznosili 186.837,91 kn, ukupni rashodi 176.686,12 kn, te da je dobiti za navedeno razdoblje iznosila 10.151,79 kn.

14. Sud je imao u vidu da se financijski podaci za 2022. godinu odnose na razdoblje od 1. siječnja do 31. srpnja 2022., a koje je neposredno prethodilo donošenju Odluke o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 9.8.2022., te da se radilo o podacima kojima je tuženik raspolagao, odnosno kojima je mogao raspolagati u vrijeme donošenja predmetne odluke o otkazu.

15. Uvidom u bruto bilancu tuženika dodatno je utvrđeno da tuženik u razdoblju koje je prethodilo donošenju odluke o otkazu, nije poslovao s gubitkom već s akumuliranom dobiti.

16. Slijedom navedenog, iz usporedbe financijskih podataka za promatrana razdoblja ne proizlazi povećanje rashoda niti smanjenje prihoda, već naprotiv iz prijave poreza na dobit proizlazi da je tuženik u oba promatrana razdoblja poslovao s dobiti.

17. Tužitelj je u svom iskazu izjavio da je bio zaposlen kod tuženika na neodređeno vrijeme za radno mjesto prodajni predstavnik od 2011. godine. Posao se sastojao od

prikupljanja ponuda, pronalaženja nekretnina, ponude kupcima i realizacije prodaje. Kod tuženika nije prestala potreba za obavljanje poslove koje je do tada radio. Nakon otkaza ugovora o radu, tuženik je zaposlio Ljiljanu na dva sata, a neki mu radnici rade na crno. Do tada su u firmi radili samo on i zz tuženika. Ljiljana je bila vlasnik i zaposlenik u početku. Ona je otišla u mirovinu i Mario je postao direktor. Otkaz je dobio zbog privatnih razloga. Od 2010. godine oni su zajedno živjeli i radili u toj firmi i obiteljski su se poznavali. Problem je nastao kada su prodavali jednu veliku nekretninu na Pagu koju su gradili, a koju gradnju je on osobno nadzirao. Kupci su trebali uplatiti 450.000,00 eura i zz tuženika je po nalogu mame Ljiljane, njega skinuo sa stranica portala. Promijenili su šifru i nije moga više ući u podatke, a kupci su promijenili datum dolaska i predaje novca. Živio je s majkom zz tuženika od 2010. i non-stop su živjeli i radili zajedno 24 sata. Problem je nastao kada je imao moždan udar prije 3 godine. Sa gosp. Ljiljanom se preselio u Novalju, a zz tuženika je vodio Zagreb. Sa gosp. Ljiljanom je bio u izvanbračnoj zajednici, a koja je završila njegovim otkazom. Nije točno da nije htio polagati ispit za agenta za nekretnine, već nije bilo potrebe za time, jer po zakonu je bilo dovoljno da jedna osoba u agenciji ima licencu, a istu su imali Ljiljana i Mario. Licenca mu nije bila potrebna jer je on bio posrednik u prodaji, a ne agent. Nije točno da je za tuženika obavljao pomoćne i administrativne poslove. Vođenje ureda pretpostavljalo je da se kontinuirano radi i obavljaju svi poslovi 24 sata dnevno i u komunikaciji su bili 24 sata dnevno, a poslovi su se ticali nekretnina. Digitalnom tehnologijom se zna služiti koliko je bilo potrebno, a ostalo je znao Marijo. Zna se koristiti društvenim mrežama.

18. Zakonski zastupnik tuženika Mario Špičić je izjavio da je tužitelj bio u firmi pomoćni radnik i odrađivao je poslove koje su dogovarali, sačekivao klijente, odnio ključeve. Napravljena je reorganizacija poslovanja, jer su se od pandemije prebacili na digitalizaciju poslovanja. Tužitelj to nije mogao popratiti jer nije dovoljno poznao digitalni marketing. To je njima u firmi bilo jako bitno i još uvijek je jako bitno, te se na tom temelji poslovanje. Potrebno je da klijenti preko interneta dođu do njihove ponude. Tužitelj se nije mogao prilagoditi zahtjevima tržišnog poslovanja nakon korone i zato mu je otkazan ugovor o radu. Njemu je bilo bitno da tužitelj ima licencu za agenta za prodaju nekretnina. Tužitelj nije prodavao nekretnine. Nakon otkazu tužitelju, nije zaposlio nikog novog. Nakon otkaza nije imao nikoga, a ni honorarnog radnika. Uslijed Corone došlo je do pada poslova i pada profita.

19. Svjedok Ljiljana Špičić je izjavila da je prije bila vlasnica tuženika, a sada je prokurist. Oni su inače mala firma i nemaju velike prihode, te kako rade sa nekretninama, to se i profit mijenja. Kada je Mario Špičić preuzeo firmu tj. postao vlasnik i direktor iste, a ne sjeća se točno kada je to bilo, on je donio odluku o reorganizaciji i digitalizaciji, pa kako je tužitelj radio kao pomoćni radnik 2 sata dnevno, on je odlučio da će oni preuzeti njegove poslove, pa je tužitelj dobio otkaz. Nakon otkaza tužitelju, nisu zapošljavali nove radnike jer nije bilo potrebe. Tužitelj je bio njihov zaposlenik, a o svom odnosu sa tužiteljem ne želi pričati, jer je to predmet nekih drugih sporova, te to nema veze sa otkazom. Pod digitalizacijom smatra da su poslove obavljali preko kompjutera, a poslovi tužitelja su bili npr. preuzimanje ključeva, preuzimanje stanova, da ode na određeno mjesto i sa klijentom potpiše ugovor o posredovanju, odnese papire u računovodstvo i slično, a uvođenjem digitalizacije, tužitelj im više nije bio potreban. Također, između ostaloga su bili mali prihodi, bila je korona, bilo je manje posla.

20. Sud je cijenio iskaze stranaka i svjedokinje Ljiljane Špičić samo u onom dijelu koji se odnose na otkazivanje ugovora o radu, dok u preostalom dijelu isti nisu relevantni.

21. Iz iskaza zz tuženika i svjedokinje Ljiljane Špičić proizlazi da je uslijed korone došlo do pada poslova i pada profita. Međutim, ovi navodi zz tuženika i svjedokinje Ljiljane Špičić su potpuno paušalni i nedokazani, te navedeno ne proizlazi niti iz priloženih financijskih podataka. Također, niti iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da je zbog pada poslova i pada profita prestala potreba baš za poslovima prodajnog predstavnika na kojima je tužitelj radio.

22. Nadalje, iz iskaza zz tuženika i svjedokinje Ljiljane Špičić proizlazi da je kod tuženika napravljena reorganizacija poslovanja, da je provedena digitalizacija poslovanja, da se tužitelj nije mogao prilagoditi zahtjevima tržišnog poslovanja nakon korone, da tužitelj nije mogao popratiti digitalizaciju jer nije dovoljno poznavao digitalni marketing, da je tuženiku bilo bitno da tužitelj ima licencu za agenta za prodaju nekretnina koju nije imao, pa je zbog toga tužitelju otkazan ugovor o radu. Međutim, kako se navedeni razlozi ne mogu podvesti pod poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu zbog gospodarskih razloga, kako je to navedeno u pobijanoj odluci o otkazu, a ovaj sud je vezan upravo onim otkaznim razlogom koji je naveden u pobijanoj odluci o otkazu, to ovaj sud smatra da iskaz zz tuženika i svjedokinje Ljiljane Špičić u ovom dijelu nisu relevantni, a niti isti dokazuju da je tuženik imao opravdan razlog za otkaz, kako je to naveo u pobijanoj odluci o otkazu. Naime, reorganizacija poslovanja predstavlja organizacijski razlog za poslovno uvjetovani otkaz, a digitalizacija predstavlja tehnološki razlog za poslovno uvjetovani otkaz, dok tužiteljeva nemogućnost prilagodbe zahtjevima tržišnog poslovanja, nedovoljno poznavanje digitalnog marketinga i činjenica da tužitelj nije imao licencu za agenta za prodaju nekretnina predstavljaju razlog za osobno uvjetovani otkaz ugovora o radu. Dakle, navedeni razlozi ne predstavljaju gospodarski razlog za poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu, kako je to navedeno u pobijanoj odluci o otkazu pa ovi razlozi ne mogu opravdati donošenje pobijene odluke o otkazu.

23. Prema čl. 115. st. 1. toč. 1. ZR-a poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz).

24. Sukladno čl. 135. st. 3. ZR-a, u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu teret dokaza postojanja opravdanog razloga za otkaz je na poslodavcu ako je on taj koji je otkazao ugovor o radu.

25. Po ocjeni ovog suda, tuženik nije dokazao da je prestala potreba za obavljanjem poslova tužitelja zbog gospodarskih razloga, kako je to navedeno u pobijanoj odluci o otkazu, budući to ne proizlazi iz izvedenih dokaza. Naime, navedeni otkazni razlog tuženik nije dokazao financijskom dokumentacijom, već upravo iz te dokumentacija proizlazi suprotno stanje, odnosno da je tuženik u razdoblju koje je prethodilo donošenju pobijane odluke o otkazu poslovao s dobiti i bez ikakvih pokazatelja koji bi opravdali prestanak potrebe za obavljanjem poslova koje je obavljao tužitelj. Također, i zz tuženika i prokurist tuženika (svjedokinja Ljiljana Špičić) su u svojim iskazima miješali razloge otkazivanja, tako da su isticali i gospodarske razloge koji su se sveli na paušalno i općenito iznošenje činjenica koje nemaju uporište u materijalnim dokazima, ali i tehnološke razloge, te razloge za osobno uvjetovani otkaz, te iz istih uopće ne proizlazi da je zbog paušalno iznesenih gospodarskih razloga prestala potreba baš za poslovima koje je obavljao tužitelj. Isto teko, tuženik je tijekom postupka pokušao opravdati postojanje gospodarskih razloga za otkaz, navodeći da je isti

posljedica pandemije Covid 19, sveopće inflacije, dramatičnog poskupljenja energenata, sveopće neizvjesnosti i nesigurnosti stanja na europskom tržištu uslijed rata u Ukrajini, jer je znatno pao obujam poslovanja tuženika, jer je bilo loše poslovanje tuženika, međutim, tuženik iste tijekom postupka nije ničim dokazao, a niti je dokazao da su se isti odrazili upravo na prestanak potrebe za poslovima tužitelja.

26. Dakle, kako tuženik nije dokaza da je imao opravdan razlog za poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu u smislu odredbe čl. 115. st. 1. toč. 1. ZR, odnosno da je prestala potreba za poslovima tužitelja zbog gospodarskih razloga, to je ovaj sud utvrdio da je pobijani otkaz nedopušten te je tuženik dužan tužitelja vratiti na rad temeljem čl. 124. ZR-a, kao u izreci presude.

27. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP i čl. 155. st. 1 ZPP, te su troškovi odmjereni prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23). Kako je tuženik u cijelosti izgubio spor, to isti nema pravo na naknadu parničnog troška, već je isti dužan naknaditi tužitelju. Tako je tužitelju priznat trošak zastupanja po punomoćniku i to: jednokratna nagrada za prvi prvostupanjski postupak (prije drugostupanjske odluke) po Tbr. 7/2 - 250 bodova, jednokratna nagrada za drugi prvostupanjski postupak (nakon drugostupanjske odluke) po Tbr. 7/2 - 250 bodova, te trošak žalbe po Tbr. 10/2 – 100 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi ukupno 1.200,00 eura, a uvećano za trošak PDV-a iznosi 1.500,00 eura. Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i čl. 151 st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu, 9. srpnja 2026.

Sudac:
Monika Ferić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda pisanim putem u roku 15 dana.

Dna:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. spis

Broj zapisa: **9-3088a-818ac**

Kontrolni broj: **0c562-b4008-538cb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.